

de grundlæggende menneskerettigheder, man nu tager fat i, og jeg synes, at det er skrevet uhyre fornuftigt sammen, når man nu slår fast, at Unionen bygger på principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincipper, og at der værnes om disse principper i alle medlemsstater. Det er vigtigt at bekræfte disse principper og styrke Traktaten for at sikre, at de overholdes. Det er da en fornem målsætning, som ikke har så meget at gøre med, hvordan erhvervslivet og andre skal opføre sig i Den Europæiske Union, men har noget at gøre med borgernes sikkerhed, og vi kan til fulde tilslutte os den udvikling i det europæiske samarbejde.

Ser man så lidt på, hvordan udviklingen har været i virksomhedernes situation, har vi jo fået det indre marked, men samtidig med det indre marked fik vi også miljøpolitikken. Vi er flere herinde, der kan huske, hvordan miljøpolitikken før det indre marked lå fuldstændig ude til siden, og at der ikke var nogen, der beskæftigede sig med det. Men miljøpolitikken er inde i det europæiske samarbejde, og med det irske formandskabs forslag vil der ske en yderligere præcisering af miljøpolitikken. Det ser vi faktisk som noget positivt. Vi betragter det også som positivt, at man stadig væk sikrer balancen mellem det indre marked og miljøet, så her har vi en forholdsvis nem opgave på den videre del af regeringskonferencen.

Udenrigs- og sikkerhedspolitikken er også kommet med i EU-samarbejdet. Før 1986 havde vi det ikke inde, men som en selvstændig traktat. Vi fik det inkorporeret i selve EU-samarbejdet med Maastricht-Traktaten, men nu er vi kommet til den erkendelse, at proceduren omkring samarbejdet ikke er effektiv nok. Skal vi have en udvidelse på plads, skal vi være mange lande, skal vi være den stabiliserende faktor i Europa, som mange af os gerne vil være, er det nødvendigt at få effektiviseret samarbejdet, og jeg synes, at det irske formandskab peger på nogle muligheder for, hvordan det kan ske, peger på en styrkelse ved plan- og analysegruppen, peger på, om man også skal have et stærkere ansigt udadtil, men peger så også på, som udenrigsministeren var inde på, at man kan bruge den konstruktive afståelsesmetode, når udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål skal afklares. Så det trækker den rigtige vej.

Jeg må så sige nogle ord om sikkerhed og forsvar. Jeg kender udmærket de danske forbe-

hold. Men i Det Konservative Folkeparti mener vi, at selv om vi har de danske forbehold, som vi gerne vil af med, har vi fra dansk side en klar interesse i, hvordan de andre europæiske lande ser udviklingen inden for sikkerheds- og forsvarspolitikken.

Også dér synes vi, at det irske formandskab peger på nogle fornuftige løsninger, som vil være med til at kunne styrke det samarbejde, for vi må jo ikke glemme, at vi fra de europæiske landes side kommer med vidt forskellige historiske traditioner for forsvarspolitik, og opgaven er at prøve på at få disse lande med forskellige traditioner indarbejdet, så de også kan komme til at fungere som en helhed på det forsvars- og det sikkerhedspolitiske område.

Alt i alt synes jeg, at tingene peger i den rigtige retning. Jeg synes, vi har bevæget os godt. Det, vi nu står over for, er, at vi har et politisk momentum. Vi har en chance for at få gennemført disse ting i løbet af 1997, vi har en chance for at få sat gang i udvidelsesforhandlinger med de øst- og centraleuropæiske lande, så skulle vi ikke stoppe med al fnidderfnadderet og prøve på at koncentrere os om det? Skulle vi ikke prøve på at holde os for øje, at det, det drejer sig om, er at sikre freden og stabiliteten i Europa? Og det har vi en chance for at medvirke til. Med al den historiske ballast, vi nu har i vores køjesæk, kan vi godt medvirke til det, og jeg synes, tingene peger i den rigtige retning.

Vi kan tilsige regeringens vores støtte til, at vi når et positivt resultat på regeringskonferencen i løbet af 1997.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det var en smuk tale, hr. Kent Kirk holdt om fnidderfnadder og anden letkøbt argumentation, og det med fnidderfnadder var hr. Kent Kirks eget udtryk. Bl.a. fik hr. Kent Kirk fyret af, hvis jeg kan udtrykke mig sådan, at det franske forslag bare kan bruges som en kilde til lidt inspiration.

Hr. Kent Kirk er dog så gammel i gårde, at han ved, hvad der skete ved det tidligere fransk-tyske forslag, der kom i 1991. Det ændrede den forrige regeringskonference fra kun at diskutere Den Økonomiske og Monetære Union til pludselig også at have hele det sociale aspekt med. Det var faktisk den bøjen sig for fransk-tyske krav, som bevirkede, at hele Maastricht-Traktaten blev noget frygteligt noget, som mange var modstandere af, og det bevirkede